

lønnen i Stovene her er om Sommeren 2 Mark 8 Skilling daglig, om Vinteren 2 Mark, ja har endogfaa været nede ved 28 $\frac{1}{2}$. — Alt paa egen Koft og med eget Værktøi. Det er den gunstigste Efterretning, og Brevet, hvori den indeholdes, skal staa til Afbenyttelse saavel for den høitærede Finantsminister som for det ærede Medlem for Rjøbenhauns Amts 3die Valgfreds (Hage), naar Forhandlingen er sluttet. Dernæst har jeg liggende for mig en Skrivelse fra 10 nabo-givne Skovarbeidere — hvor siger jeg naturligvis ikke, for at den ikke skal komme disse Mænd til Skade i deres Stilling ligeoverfor deres nærmeste Foresatte, men jeg skal senere give privat Underretning derom — og i denne Skrivelse sige disse Folk: „Vor Dagleie udgjør i Gjennemsnit 2 Mk. 8 $\frac{1}{2}$, om Dagen saavel Sommer som Vinter. Det kan vel en enkelt Gang ske, at der kan tjenes 3 Mk. om Dagen, men ligesaa tidt sker det, at vi kun tjene 1 Mk. 8 $\frac{1}{2}$ “, og de sige til Slutning, at de have havt et Afkøbsarbejde, „hvorved vi med al vor Anstrengelse kun kunde tjene fra 28 $\frac{1}{2}$ til 2 Mk. om Dagen. Naar herfra regnes Udgifter til Værktøi, er det indlysende, at vi med en saadan Dagleie umulig kunne forsørge vore Familier, men naar vi begjære en høiere Løn, faae vi altid det Svar, at, naar vi ikke ville nøies med den Arbejds-løn, vi faae, er der nok, som vil det.“ En anden Skrivelse fra 4 Skovarbeidere indeholder en Erklæring om, at de ved „Rodearbejde“, — jeg kan tænke mig, at det er „Nydningsarbejde“, som menes dermed — kun kunne tjene 17 $\frac{1}{2}$ om Dagen, naturligvis paa egen Koft, og ved Gulgravning kun 20 $\frac{1}{2}$ om Dagen. Forlange de høiere Løn, faae de ligeledes det Svar, at ville de ikke arbejde for den Løn, de faae, saa kunne de gaa. Disse Erklæringer ere, som sagt, fra Skovarbeidere selv, og jeg kunde vist være kommen i Besiddelse af endnu flere, hvis den Slags Folk ikke tryffede sig for at komme med slige Dplysninger, idet de tro, at der hviler et skarpt Sværd over Hovedet paa dem, naar det kommer til Vedkommendes Kundskab, at de have afgivet den Slags Erklæringer. Jeg er imidlertid overbevist om, at den høitærede Finantsmini-

ster, naar jeg har vist ham disse Erklæringer, ikke vil lade de vedkommende Mænds nærmeste Foresatte faae at vide, fra hvem disse Dplysninger stamme. Men jeg har ogsaa et Par smaa Dplysninger fra vedkommende Sogneraad, som dog ikke ere saa umiddelbar Part i denne Sag, og i den ene af de Skrivelser, jeg har faaet fra denne Kant — disse Skrivelser ere rigtignok et Par Aar gamle — lyder det saaledes blandt Andet: „Det kan derfor kun undre os, at Tidsvilbe-Frederiks-værks Skovdistrikt klager over Mangel paa Arbejdskraft. Meelby Sogneraad kan ikke forklare dette paa anden Maade end, at Dagelønnen (1 Mark paa egen Koft) her i Skovdistriktet er saa ringe, at Ingen kan være tjent med at paatage sig Skovarbejde der“, og der tilføies, at „Arbejdet i Meglen snart er forbi, og at Arbejderne efter kort Tids Forløb faae Afsted.“ Thorup Sogneraad taler paa samme Tid blandt Andet om, at „de ikke faa arbejdsløse Personer, som Raadet henviser til Skovarbejde, svare Alle, at de nok ville gaa paa Skovarbejde, naar Kommunen vil søde Røne og Børn, thi der kunne vi kun fortjene Opholdet til os selv.“ Saa vidt have altsaa de, der her have staaet i Epidisen for Statens Arbejder, drevet det, at de have knebet Arbejdslønnen ned til et saadant Lavmaal, at Sogneraadene ere bleve opfordrede til at forsørge Arbejdernes Røner og Børn, thi ellers ville Mændene ikke kunne være tjente med at arbejde i Statskøvene. Det er en Erklæring fra et Sogneraad, og den skal nok staa fast. Det er nu langt fra, at jeg anfører dette som en Anke mod den høieste Bestyrelse af disse Sager, altsaa mod den høitærede Finantsminister; jeg har kun anført det som Vidnesbyrd om, at Ministerens Endringsforslag er paa sin Plads, og at det er i høieste Maal ikke alene tidsvarende, men ogsaa paatrængende nødvendigt at vedtage det. Jeg er ogsaa aldeles overbevist om, at naar vi paa andre Omraader kunde faae at vide, hvorledes det staar sig med deres Arbejds-løn, som lønnes af Statskassen eller af Midler, hvorover den bevilgende Magt har Myndighed, saa vilde vi faae noget næsten lige saa Dprørende at se som det, jeg her har oplyst; thi saaledes betegner jeg dette